

Tető nélkül, mezítelen

Írta: Tanács István

2008. március 04. kedd, 10:07

Amíg az embernek tető van a feje fölött, addig kívülről nem látni, hogyan él valójában. Él, ahogyan él, de egy ház - a régebbi, a rosszabb is - mégiscsak biztonságot jelent. Dévaványán és Nagyszentjánoson szombaton jó néhányan megtapasztalták, milyen az, amikor egy másodperc alatt elviszi a szél a tetőt az ember feje föül.

Régebbi épületnél, ahol már behajoltak a lécek, korhadt a szarufa, könnyebben tarol a vihar. De a forgószél szívásától nem menekül a legjobban szerelt új cserép sem. Láttam Dévaványán vadonatúj tetőt, páravédő fóliával, előírászerűen le volt szögelve rajta a kúpcserép, hiába: a szél együtt szaggatta föl a rögzítődeszkával.

Olyannak tűntek a tető nélküli házak, mint a mezítelenre vetkőztetett, kiszolgáltatott emberek. Lám, ennyit ért az ablak, amelyet egyszer csak benyomott a szél. Neki támaszkodott a vihar a tűzfalnak, és annak elég volt ennyi, hogy ledőljön. A villanyoszlop úgy tört el, mint a fogpiszkáló. Nincs esendőbb, mint egy vályogház, amelynek a padlására bármelyik percben újra beeshet az eső. De nemcsak a házak állapota tárult föl a vihar nyomán, hanem az utcáról, a kupacba kapart törmelék mellől hirtelen be lehetett látni az emberek életébe is. A kárt szenvedett házak többsége a múlt század hatvanas-hetvenes éveiben épült. A lakóépületek mellett sok helyen ma is ott áll a disznóól - üresen. Talán saját fogyasztásra még hizlalnak, de eladásra, jövedelemkiegészítésként már nem érdemes jószágot tartani. A téeszől, amelyben valaha megkeresték a házra való, amelynek most levitte a szél a tetejét, már csak a havi 50 ezer forint téesznyugdíj maradt meg. De az is mekkora kincs - aki negyvenévesen lett munkanélküli a téeszek széthullása után, annak ennyi sem lesz.

Nem csodálkozom, hogy ha megszólítok valakit faluhelyen, az a harmadik mondatban már a téeszt kívánja vissza: a háztáji kukoricát, az eladható disznót, a kocka Ladát - nem azért, mert az olyan jó volt, hanem mert most már olyan sincs. Azon a kétszáz méteres sávon, ahol elvonult a vihar, és levetkőztette a házakat, láthatóvá vált, milyen kevés tartalékuk van az embereknek. A többség képtelen önmagáról úgy gondoskodni, hogy baj esetén legyen mire támaszkodnia. Vannak ugyan biztosítók és biztosítások - azon lehet vitatkozni, hogy az előrelátóknak, vagy akiknek a kevésből kevés azért jut erre. És van a szorongás: mennyire taksálják a kárt majd a szakértők, mi van a szerződés simulékonyan fogalmazott apró betűi között? Még akkor is, ha a belügyminiszter egyszerre kért sürgősséget és méltányosságot mind az önkormányzatoktól, mind a biztosítóktól. A szolidaritás legerősebb támasza még mindig a család omladozó intézménye: ki másnál hajthatja álomra a fejét az ember, ha nem a rokonainál? Persze, a soványka költségvetésre panaszkodó polgármester lobbizik, telefonál, levelet ír, mindenki nyugtat, ígér - de az lesz a biztos, ha a pénz megjelenik a számlán.

Tető nélkül, mezítelen

Írta: Tanács István

2008. március 04. kedd, 10:07

Volt egy nagy kérdés Dévaványán, vasárnap délután. Egymásnak esnek-e a pártpólót viselő politikai tetőfedők, magyar gárdások, Fiatal Baloldaliak, hogy ők segíthetnek, de a másik nem segíthet, mert az kirekesztő, népnúzó, idegenszerű, vagy egyáltalán: csak nem "magunkfajta". De láss csodát: ott, a tető nélküli, mezítelen házaknál akkora volt a baj, hogy mégiscsak mindenkinek sikerült emberi módon viselkednie.

Forrás: Népszabadság Online